

har i de hidtil gældende Love om Jords Udstykning og Sammenlægning samt om Opretholdelse af bestaaende Landbrugsejendomme som selvstændige Brug.

Indtil Aaret 1918 var det saaledes her i Landet, at kun Hovedgaarde, Hovedparceller af Bøndergaarde samt Statshusmandsbrug var underkastet Vedligeholdelsespligt. Først i 1918 blev der gennemført midlertidige Bestemmelser for alle Ejendomme, og disse midlertidige Bestemmelser er blevet fornyet Gang efter Gang. Alle har dog været klare over — der er ogsaa fremsat Ønsker derom fra forskellig Side —, at man maatte bort fra disse midlertidige Bestemmelser og søge at komme ind under mere varige, solide og faste Rammer. Derfor blev der i 1921 nedsat en Kommission med det Formaal at udarbejde Forslag i saa Henseende og fremsætte disse for Regeringen, som saa kunde fremsætte Lovforslag for Rigsdagen. I Januar 1924 afgav denne Kommission Betænkning, og den daværende Landbrugsminister udarbejdede saa Forslag i Overensstemmelse med de Ønsker, der var udtalt i Kommissionen, men naaede ikke at faa Forslagene fremsat saa tidligt i Fjor, at de blev gennemført i Folketinget. Der var i det store og hele Enighed i den nedsatte Kommission om Forslagene, og de Forslag, som blev udarbejdet af den daværende Landbrugsminister og fremsat i Fjor, var ogsaa paa enkelte Punkter nær i Overensstemmelse med dem, der er fremsat i indeværende Samling. De Ændringer, som er indført i de foreliggende Forslag i Modsætning til de foregaaende, er Ændringer, der gaar ud paa at tilfredsstille det, som mit Parti havde stillet som Mindretalsforslag i den nedsatte Kommission. Men da der, som sagt, i det store og hele har været Enighed om disse ret vigtige Forslag, som søger at raade Bod paa de vanskelige Forhold med Hensyn til Udstykning og Sammenlægning af Ejendomme, og da der i Kommissionsbetænkningen er gjort udførlig Rede for Lovforslagenes Bestemmelser, finder jeg ingen Anledning til her at komme dybt ind paa dem; jeg skal derfor kun ganske kort omtale, hvad de gaar ud paa.

Det Lovforslag, jeg herved har den Ære at forelægge for Tinget, er Forslag til Lov om Landbrugsejendomme. Dette Forslag gaar ud paa at indføre en Fortegnelse over samtlige Landejendomme her i Landet. Det er jo saadan, at selv om vi har haft Bestemmelser, der gaar ud paa at sikre Opretholdelsen af de forskellige Land-

ejendomme og at give bestemte Regler for, i hvilket Omfang Udstykning og Sammenlægning kan finde Sted, har man ikke haft nogen virkelig Fortegnelse over Landejendommene. Derfor er det naturligvis noget vanskeligt at gennemføre den gældende Lovs Bestemmelser, og derfor er det af Vigtighed at faa en saadan Fortegnelse over alle Landejendomme. Det er det, der tilsigtes ved Fremsættelsen af det Forslag, her er Tale om.

I § 1 bestemmes det, hvilke Ejendomme der skal betragtes som Landbrugsejendomme, og her har jeg for mit Vedkommende fulgt det Mindretal i Kommissionen, som har indstillet, at alle Landbrugsejendomme paa over $\frac{1}{2}$ ha skal betragtes som Landbrugsejendomme. Det Forslag, som var fremsat i Fjor af den daværende Landbrugsminister, gik ud paa, at man ikke skulde gaa længere ned end til $1\frac{1}{2}$ ha; og der er overfor det nu foreliggende Forslag blevet gjort Indvending fra forskellig Side i Folketinget imod, at vi gaar ned til $\frac{1}{2}$ ha, idet man derved vilde faa alt for mange smaa Ejendomme, som ikke kunde kaldes egentlige Landbrug, med, navnlig i daarlige Egne. Selv om der kan være noget i det, saa forekommer det mig dog mere berettiget i gode Egne at gaa ned til $\frac{1}{2}$ ha, og at det vilde være mere urimeligt at hævde, at Ejendomme under $1\frac{1}{2}$ ha ikke skal regnes for Landbrugsejendomme og derfor frit kan nedlægges. Det forekommer mig, at selv om det naturligvis ikke, om end Jorden er god, kan siges, at en Ejendom paa $\frac{1}{2}$ ha kan afgive det nødvendige til en Families Underhold, vil den alligevel mange Gange være af stor økonomisk Betydning for en saadan Familie, naar det er god Jord; derfor finder jeg det urimeligt at gaa helt op til $1\frac{1}{2}$ ha ogsaa i de gode Egne.

I § 2 fastsættes det, hvad der skal forstaas ved Opretholdelsen af de forskellige Landbrugsejendomme som selvstændige Brug; det er ikke Meningen, selv om de opretholdes som Landejendomme, at de alligevel skal kunne sammenlægges. Meningen er, at de skal være selvstændige Ejendomme.

I § 4 er der en Bestemmelse, som gaar ud paa, hvorledes man skal forholde sig overfor de Ejendomme, der ulovligt er nedlagt i de senere Aar. Det har, som sagt, været noget vanskeligt at haandhæve Bestemmelserne, fordi man ikke havde nogen Fortegnelse, og derfor har man Eksempler paa, at Ejendomme er ulovligt nedlagt. § 4 foreskriver nu, hvorledes man skal forholde sig overfor